

ת"פ 32029/02/21 - מדינת ישראל נגד יצחק לוי ביטון - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 32029-02-21 מדינת ישראל נ' לוי ביטון

בפני בעניין:	כבוד השופטת אחינעם צוריאל המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אביטל זגורי
נגד הנאשם		יצחק לוי ביטון - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד יוחאי הזז בשם שחדה אבו מדיעם

גזר דין

רקע:

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בשתי עבירות של **פריצה לרכב בכוונה לגנוב**, עבירה לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), שתי עבירות של **היזק לרכוש בזדון**, 2 עבירות לפי סעיף 452 לחוק העונשין, עבירה של **גניבה מרכב**, לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין, ועבירה של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם שני אישומים.

על פי האישום הראשון, ביום 4.2.21 סמוך לשעה 2:00 לפנות בוקר פרץ הנאשם לרכב מסוג וולוו שבבעלות המתלונן, דניאל בוקובזה, אשר חנה ברחוב העלייה בבאר שבע, בכך שניפץ את החלון הימני הקדמי של הרכב ונכנס פנימה בכוונה לגנוב. בעשותו כן, פגע הנאשם במזיד בחלון הרכב. לאחר ששוטר, שהגיע למקום, הורה לנאשם לעצור, עשה הנאשם מעשה בכוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו, בכך שהחל לרוץ, ולא שעה להוראת השוטר לעצור.

על פי האישום השני, בשעות שבין 19:00 בערב ביום 21.1.21 לשעה 6:00 בבוקר ביום 22.1.21 פרץ הנאשם לרכב מסוג סובארו, השייך למתלונן, פגדה ארפיינה, אשר חנה ברחוב יערי בבאר שבע, בכך שניפץ את החלון בדלת השמאלית הקדמית של הרכב, ונכנס פנימה בכוונה לגנוב. בעשותו כן, פגע הנאשם במזיד בחלון הרכב. במעמד זה, גנב הנאשם מתוך הרכב ארנק, ובו כרטיסים שונים, כשהוא מתכוון לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

הצדדים הגיעו להסדר דיוני לפיו כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה, יורשע ויישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן. הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

תסקיר שירות המבחן:

2. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן מיום 28.3.222 עולה כי הנאשם מוכר לשירות המבחן מאז שנת 1992. הנאשם, בן 48, רווק, התגורר בדיר ציבורי והתקיים מקצבת הבטחת הכנסה. משפחת המוצא של הנאשם מאופיינת בעזובה רגשית, מתיחות ואלימות קשה ומתמשכת, אשר הופנתה כלפי הנאשם וכלפי שאר בני המשפחה מצד אביו. עקב כך, הנאשם מגיל צעיר הרבה להעדר מהבית ולשוטט ברחובות. הנאשם סיים 9 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, וכבר בהיותו בן 11 שנים היה מעורב בהתנהגות עוברת חוק, ונהג לצרוך סמים. את שנות נערותו בילה הנאשם במוסדות נעולים לנוער עובר חוק. למעשה, מסוף שנות העשרה של חייו ניהל אורח חיים שולי-התמכרותי, ובמהלך השנים ריצה במצטבר 20 שנות מאסר בפועל.

שירות המבחן הדגיש, לאור היכרותם רבת השנים עם הנאשם ועברו הפלילי, כי הענישה המוחשית אשר הוטלה עליו לא היוותה עבורו אפקט הרתעתי כלל. כמו כן, הנאשם התנסה במשך השנים במספר ניסיונות גמילה, אשר כשלו פעם אחר פעם.

עם זאת, החל מיוני 2021 השתלב הנאשם בקהילת "הדרך" ועבר הליך טיפולי לגמילה מסמים. על אף שבעברו רקע כושל, שירות המבחן התרשם כי בעת הזו הנאשם לוקח אחריות מלאה על ביצוע העבירות, מתמקם בהליך הטיפול באופן חיובי, מכוון לשינוי מעמיק בחייו ועורך כיום לראשונה התבוננות ביקורתית על דפוסיו המכשילים תוך הבנה וחיבור לנזקקותו הטיפולית.

בשל המתנה לגזר דין בתיק מקביל, ת"פ 34526-01-19 יחד עם ת"פ 9430-05-20 בבית משפט השלום ברמלה, בו הורשע הנאשם בעבירות "החזקת אגרופן או סכין שלא כדין", ובהתייחס אליו המליץ שירות המבחן על צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 150 שעות, ביקש שירות המבחן דחיה על מנת לבוא בהמלצה עונשית מגובשת בתיק דנן.

מהתסקיר המשלים מיום 30.5.22, עולה כי לאחר תשעה חודשי טיפול בקהילת "הדרך" השתלב הנאשם בהוסטל הדרך, כשלב מעבר ממסגרת סגורה להשתלבות בחיי היומיום בחוץ. הנאשם החל לעבוד, ומעסיקו שבע רצון מתפקודו. כמו כן, הנאשם השתלב במסגרת ההוסטל, לוקח חלק בכלל הפעילויות, ומוסר בדיקות שתן באופן קבוע אשר ממצאיהן מצביעים על ניקיון רציף ועקבי משימוש בסמים.

עוד נמסר כי בתיק המקביל נידון הנאשם לאחרונה, ביום 10.5.22, בהתאם להמלצת שירות המבחן ובהסכמת המאשימה, לצו מבחן למשך 18 חודש, צו של"צ בהיקף של 150 שעות, ומאסרו המותנה מת"פ 2395-06-16. הווארך בשנתיים.

בסופו של יום, מתוך התרשמות כי לראשונה בחייו הנאשם מגויס ומחויב לתהליך שינוי מעמיק בחייו, ומתוך אמונה בכוחותיו הפנימיים של הנאשם ובמוטיבציה שלו, בא שירות המבחן בהמלצה להאריך את המאסרים המותנים, אשר תלויים ועומדים כנגדו, ולהטיל עליו התחייבות להימנע מעבירה, וזאת במקביל למענה הטיפולית שמקבל במסגרת צו המבחן שהוטל עליו בתיק המקביל.

3. למען שלמות התמונה יצוין, כי כנגד הנאשם תלויים ועומדים שלושה מאסרים מותנים. האחד, בן 6

עמוד 2

חודשים, בעבירות רכוש מסוג פשע, השני, בן 3 חודשים, בעבירות רכוש מסוג עוון, שניהם הושתו עליו במסגרת ת"פ 70787-07-18. והשלישי, בן 14 חודשים, בעבירות רכוש מסוג פשע אשר הושת עליו במסגרת ת"פ 71133-07-17, כאשר הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת תחולתו של מאסר מותנה זה על המקרה שבעניינינו (כפי שיפורט בהמשך). עוד תלויה ועומדת כנגדו התחייבות בסך 4,000 ₪ מת"פ 7113-07-17.

טענות הצדדים:

4. בטיעוניה לעונש הדגישה ב"כ המאשימה את חומרת העבירות, את הפגיעה בקניינם של המתלוננים ובתחושת הביטחון של הציבור. נטען כי מדובר בעבירות קלות לביצוע אך קשות לאיתור שהפכו שכיחות באזורנו, ועל כן יש להטיל בגינן ענישה מרתיעה. המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה בעבירות מסוג העבירות בתיק דנן הוטלו על נאשמים עונשי מאסר ממושכים. יודגש כי אף לשיטת המאשימה, אין מחלוקת כי הרקע לביצוע העבירות הוא מימון הסמים אותם צרך הנאשם בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. המאשימה עתרה לקביעת שני מתחמי ענישה נפרדים בגין כל אחד מהאישומים נשוא כתב האישום המתוקן. ביחס לאישום הראשון עתרה למתחם ענישה הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וביחס לאישום השני עתרה למתחם ענישה הנע בין 9 ל-20 חודשי מאסר בפועל. בנוגע לנאשם, ציינה המאשימה את עברו הפלילי המכביד הכולל 26 הרשעות קודמות, החל משנת 1988, מרביתן בעבירות רכוש, וכן ציינה שלושה מאסרים מותנים אשר תלויים ועומדים כנגדו משני גזרי דין שונים, ואף התחייבות להימנע מעבירה בסך 4,000 ₪. בהתייחס להמלצת שירות המבחן, טענה המאשימה כי יש לדחותה בשל קיומם של שיקולי ענישה נוספים, עם זאת עתרה ליתן משקל להליך השיקומי שעבר הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. בסופו של יום, עתרה המאשימה לעונש המצוי ברף הבינוני של מתחמי הענישה אותם ביקשה לצבור. כמו כן, ביקשה להפעיל את כלל המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם אף הם במצטבר, ולהפעיל את ההתחייבות בסך 4000 ₪, כל זאת בצירוף ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננים והתחייבות.

יודגש, כי בטיעוניה המאשימה לא ניתנה כל התייחסות לעמדת המדינה בתיק המקביל של הנאשם בבית משפט השלום ברמלה, שם עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן, על אף שגזר הדין וכתבי האישום הוגשו במסגרת ראיות המאשימה לעונש (סומנו **ת/3-5**).

5. ב"כ הנאשם הדגיש את הודאת הנאשם במיוחס לו, את העובדה שהיה עצור בתיק זה במשך ארבעה חודשים, ובעיקר את ההליך הטיפולי בו מצוי הנאשם במשך כשנה. ב"כ הנאשם סקר את האמור בתסקירי שירות המבחן, תיאר את הרקע בו גדל הנאשם באומרו כי החיים לא האירו לו פנים. עוד נטען כי עברו של הנאשם מבטא חוסר אפקטיביות של ענישה הרתעתית וכי יש צורך בטיפול מעמיק בהתמכרות הנאשם לסמים, אשר עומדת בבסיס העבירות בהן הורשע. ב"כ הנאשם התייחס לאינטרס החברתי והציבורי לשקם את הנאשם, להוציא אותו ממעגל הפשע, ועתר לקבל את המלצות שירות המבחן. בהתייחס למאסר המותנה בן 14 חודשים מת"פ 71133-07-17, אותו ביקשה המאשימה להפעיל, טען ב"כ הנאשם כי הוא אינו חל, שכן בגזר הדין לא נאמר מפורשות שתקופת התנאי תחל מיום שחרורו של הנאשם, ובהינתן ספק בפרשנות התנאי, הספק צריך להיות לטובת הנאשם.

דברי הנאשם:

6. בדבריו לבית המשפט הסביר הנאשם שכיום, בהיותו כבן 50, לראשונה לקח את עצמו בידים. לדבריו, בהיותו בקהילה עבר, ועודנו עובר, טיפול אינטנסיבי ומקיף בכלל ההיבטים בחייו. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, והסביר שהיה נתון באותה עת תחת השפעת סמים. הנאשם ביקש מבית המשפט לקבל הזדמנות נוספות על מנת שלא יפגע עוד בחברה, והצהיר כי בכוונתו לקבוע את חייו הרחק מהעיר באר שבע, אשר מהווה השפעה שלילית עבורו.

דין והכרעה:

7. לאחר שנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל (03.09.2015)) מצאתי כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם בהם הורשע כ"אירוע" אחד.

מדובר בשתי עבירות רכוש שכוונו כנגד רכבים חונים, אשר בוצעו בסמיכות זמנים, וליתר דיוק, בתוך תקופה של שבועיים, ובאזורים גאוגרפיים סמוכים ברחובות העיר באר שבע. העבירות בוצעו באופן דומה, וסביר להניח כי תכנון מוקדם אחד עמד ברקע של שני האירועים, כאשר לשניהם תכלית זהה, והיא מימון הסמים אותם צרך הנאשם. לא בכדי, אף המאשימה מצאה לנכון לכלול את שני האישומים באותו כתב אישום, דבר המצביע על הזיקה הקיימת גם לשיטתה בין המקרים. סבורני כי השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, ולא תשקף את סיפור המעשה כהווייתו. בנסיבות אלה, מצאתי כי מדובר במסכת עבריינית אחת ויש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד, בגינו אקבע מתחם ענישה אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם:

8. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם הינם ערכים של השמירה על הרכוש והקניין, וזכותו של כל אדם כי לא יפגעו בו וברכושו, כי רכב שהושאר חונה ברחובה של עיר יישאר שלם וללא פגע, וכי הרכוש אשר הושאר בו יוותר על מקומו, אף לאחר עזיבת בעליו את המקום. בחיים המודרניים אדם מתנייד לכל עיסוקיו עם כלי רכבו, משתמש בו על בסיס יומיומי למימוש כל צרכיו, והרכב משמש למעשה כעין שלוחה של הבית. מכאן נגזרת חשיבות רבה להגנה על רכבו של אדם.

עמד על כך כבוד השופט עמית בבש"פ 45/10 פאדי מסארווה נ' מדינת ישראל :

"פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה

עמוד 4

ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה."

עבירות גניבות הרכב, הפריצה לרכב והגניבה מרכב הפכו זה מכבר למכת מדינה של ממש, וגורמות לפגיעה קשה באיכות החיים של הציבור. נפשו של הציבור הרחב נקעה מעבירות אלו ומשכיחותן עד כדי פגיעה של ממש באמון הציבור בשלטון החוק, וביכולתו להילחם בתופעה.

בנוסף, בעצם ביצוע עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, פגע הנאשם בסדרי שלטון וחברה תקינים. אין מחלוקת כי מעשי הנאשם פגעו ביכולתם של נציגי אכיפת החוק למלא את תפקידם כהלכה.

9. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט לחוק) יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

יש להבחין, וכך נוהגת אף הפסיקה, בין עבירות של גניבת כלי רכב לעבירות של התפרצות לכלי רכב חונים. אף בהתייחס לעבירות הפריצה לרכב, אינו דומה אירוע ללא שימוש באליומות, וללא שימוש באמצעים מתוחכמים כגון שלט אוניברסלי וכדומה, או כאשר מדובר בהתפרצות לרכב חונה ללא נוסעים, לאירועים אחרים בהם מתקיימות נסיבות מחמירות אלה. כמובן שיש לשקול אף את הנזק הנגרם לרכב, והטרחה והשחתת הזמן שנאלץ בעל הרכב לעבור במהלך הסידורים שבתיקון רכבו ובהתנהלות מול חברת הביטוח. ככל והאירוע מסתיים אף בגניבת רכוש, המצוי בתוך הרכב, בוודאי שיש לראות בכך נסיבה נוספת לחומרא.

הנאשם במהלך שבועיים ביצע שתי פריצות לרכבים חונים וגרם להם נזק בזדון. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לכך שלמעשיו של הנאשם, נפלו קורבן שני מתלוננים שונים. מדובר בפגיעה די משמעותית בערכים המוגנים, אף אם הפריצה נעשתה ללא תחכום רב, וללא פגיעה אלימה בעוברי אורח. יצוין כי האירוע השני אף הסתיים בגניבת ארנק ובו כרטיסים שונים מתוך הרכב. כתב האישום המתוקן לא מציין את שווי הרכוש הגנוב והאם נעשה בו שימוש. בנסיבות הענין, אצא מנקודת הנחה שלא מדובר ברכוש בעל ערך משמעותי רב, שאם לא כן הדבר היה מצוין בכתב האישום.

במכלול הנסיבות אוסיף כי על אף שהדבר לא נכלל בעובדות כתב האישום המתוקן, אין מחלוקת בין הצדדים כי ברקע לעבירות עומדת התמכרותו של הנאשם לסמים, ורצונו למצוא מקורות מימון לרכישת הסם. במובן הזה, אציין בזהירות רבה כי אינו דומה ביצוע עבירות מסוג זה על רקע בצע כסף לביצוע העבירות כאשר ברקע התמכרות לסמים.

10. **בחינת מדיניות הענישה** הנוהגת מלמדת, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב.

ראו, למשל:

רע"פ 4738/20 **אבו סביתן נ' מדינת ישראל** (22.7.2020) נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש שהורשע בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב. הנאשם ביחד עם אחר פרץ לרכב חונה באמצעות מפתח מותאם וגנב מתוכו סכום ניכר של כסף מזומן והמחאות. הושת על אותו מבקש שהיה כמעט נעדר עבר פלילי, ואשר שירות המבחן המליץ בעניינו מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר בפועל למשך 9 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור על גזר הדין לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור נדחו.

רע"פ 4338/15 **כהן נ' מדינת ישראל** (23.6.15) - הנאשם הודה והורשע בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב. הנאשם ניפץ חלון רכב, התפרץ לתוכו וגנב ממנו תיק ובו כרטיס אשראי, מסמכים ו-400 ₪. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם, בן 55, בעל עבר פלילי שריצה מספר מאסרים ממושכים, בעל מצב רפואי סבוך שמקשה על תפקודו עונש של מאסר בפועל למשך 6 חודשים, הפעלת מאסרים מותנים למשך 5 ו-10 חודשים בחופף ובמצטבר כך שסה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ופיצוי המתלונן בסכום של 1,000 ₪. הערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחו.

עפ"ג (מרכז) 64042-05-16 **רחייל נ' מדינת ישראל** (20.9.16) - הנאשם הודה והורשע בעבירות של חבלה במזיד ברכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב. הנאשם השליך אבן ושבר את שמשת החלון שליד הנהג ברכב ששהה במקום. הנאשם נכנס לרכב, ונטל את הרדיו דיסק. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות נע בין 3 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קמא גזר על הנאשם, בעל עבר פלילי המונה הרשעה בעבירות זהות, שחסך בזמן שיפוטי יקר אך שירות המבחן לא התרשם מרצינות כוונותיו, עונש של מאסר בפועל בן 6 חודשים, הפעלת 10 חודשי מאסר מותנים והפעלת 6 חודשי מאסר מותנים בחופף זה לזה כך שסה"כ ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים (עבירת פשע), 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים (עבירת עוון), קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי בסך 700 ₪. הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (ירושלים) 18387-10-15 **כנעאן נ' מדינת ישראל** (11.1.16) - הנאשם הודה והורשע בעבירה של התפרצות לרכב בכוונה לגנוב. הנאשם הגיע עם שניים אחרים שזהותם לא ידועה לחנייה של סופר "רמי לוי". אחד מהשניים האחרים נכנס לרכב המתלונן, התיישב בו וגנב ממנו רדיו דיסק בזמן שהאחר הנוסף המתין במקום. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קמא גזר על נאשם, צעיר לימים, שלחובתו עומדת הרשעה קודמת בעבירות מתחום שונה, שהשתלב בהליך טיפולי ומתמיד בו, עונש של 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪ וצו מבחן למשך שנה. הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (ב"ש) 7696-08-15 **אבו עצא נ' מדינת ישראל** (21.10.15) - בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב. הנאשם התפרץ לרכב בכך שניפץ את שמשת חלון דלת ימין וזאת בכוונה לבצע גניבה. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-10 חודשי מאסר. יחד עם

זאת, בית משפט קמא סבר כי לאור הנסיבות המפורטות בתסקירי שירות המבחן והערכתם בדבר סיכוי ממשי לשיקומו של הנאשם תוך הצגת תכנית טיפולית מסודרת בה החל להשתלב וחרף עברו הפלילי של הנאשם, יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא. בית משפט קמא גזר על נאשם עונש של הארכת המאסר המותנה בן 8 חודשים למשך שנתיים, של"צ בהיקף של 400 שעות, צו מבחן למשך שנה, קנס בסך ₪ 1,500 או 35 ימי מאסר תמורתו, פיצוי לנפגע העבירה על סך ₪ 5,000 והתחייבות על סך ₪ 5,000 להימנע מכל עבירה למשך 3 שנים. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (חיפה) 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.14)- הנאשם הודה והורשע בתיק המוביל בביצוע עבירה שעניינה התפרצות לרכב וגניבה מתוכו מגבת, מסמכים ומעיל ובתיק המצורף בעבירה של התפרצות לרכב בכוונה לגנוב, לאחר ששוחרר ממעצר. העבירות שבתיק המוביל והמצורף נעברו בהפרש של כשלושה שבועות ביניהן. בית משפט קמא קבע כי לאור כך שאופי העבירה הינו מזדמן ולאור יום, האופייני לנרקומנים ושבתיק המצורף לא נגנב דבר, מתחם העונש ההולם נע בין עונש מותנה משמעותי לבין מספר חודשי מאסר (כולל לריצוי בעבודות שירות). יחד עם זאת, בית משפט קמא גזר על הנאשם, בן 55, שהודה ונטל אחריות על מעשיו, בעל עבר פלילי בתחום הרלוונטי ושבצע את העבירות על רקע כנראה התמכרותו לסמים והצורך במימון רכישתם. עונש של 3 חודשי מאסר בפועל בתיק העיקרי, 4 חודשי מאסר בפועל בתיק המצורף (המאסרים ירוצו במצטבר, סה"כ 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו), 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, חתימה על התחייבות בסך ₪ 4,000 למשך שנתיים. בית המשפט המחוזי, ציין כי לעובדה כי בתיק הצירוף לא נגנב דבר לאחר שעוברי אורח הפריעו למשיב במעשיו, יש ליתן ביטוי במסגרת הענישה בתוך המתחם, שינה את מתחם העונש ההולם כך וקבע כי הוא נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם עונש של 7 חודשי מאסר בפועל בגין התיק המוביל, 6 חודשי מאסר בפועל בגין התיק המצורף (העונשים ירוצו במצטבר), כאשר יתר רכיבי הענישה שנקבעו על ידי ביהמ"ש קמא נותרו בעינם.

עפ"ג (ים) 59653-03-15 **מדינת ישראל נ' איאד אבו עסב** (30.6.15)- הנאשמים הורשעו בעבירת פריצה לרכב בכוונה לגנוב ובעבירת גניבה מרכב. כאשר עצרה המתלוננת את מכוניתה ברמזור אדם, פתחו הנאשמים את דלתות הרכב. נאשם 1 נטל מהרכב מכשיר טלפון נייד של המתלוננת ונאשם 2 לקח את תיקה האישי שהכיל ארנק ובו כסף מזומן, כרטיסי אשראי ומסמכים אישיים. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור בהיקף ממושך ועד למאסר בפועל לתקופה של שנה, זאת בצד קנס משמעותי שיש בו כדי לבטא את המניע הכלכלי שעמד בבסיס העבירות. בית המשפט קמא גזר על הנאשמים עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף 400 שעות, 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך ₪ 3,000 ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 2,000. בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, קבע כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא יכול שיתאים לפריצה לרכב שאין בו נהג או נוסעים, אך איננו הולם כלל ועיקר פריצה לרכב וגניבה מרכב שבו מצויים אותה עת נהג או נוסעים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש במקרה זה נע בין מאסר בפועל של ממש בין כותלי הכלא הנע בין מספר חודשים לבין שנתיים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשמים מאסר של חמישה חודשים לריצוי של ממש בין כותלי הכלא, יתר רכבי גזר הדין נותרו על כנם.

בעפ"ג 59689-05-16 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** (28.12.16) נדרש בית המשפט המחוזי לערעור שהוגש

על גזר דין שכלל 12 חודשי מאסר בפועל, קנס, פיצוי ומאסר על תנאי, שהושת על צעיר כבן 19.5 נעדר כל עבר פלילי, לאחר שהורשע בביצוע 3 עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, ובעבירת אימים. בסופו של יום, התערב בית המשפט המחוזי בעונש והעמידו על 9 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (רחובות) 29681-12-17 **מדינת ישראל נ' יונה** (26.2.18) - הנאשם הודה והורשע לפי הודאתו בעבירה של גניבה מרכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב והחזקת רכוש חשוד כגנוב. הנאשם פרץ לרכב המתלוננת שחנה ברחובות באמצעות פתיחת חלון הרכב במקל ונטל ממנו את תיקה שהכיל כסף מזומן בסכום של 1,500 ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בדרך של עבודות שירות ובין מאסר לתקופה של 8 חודשים. בית המשפט גזר על הנאשם, שנטל אחריות על מעשיו, המכור לסמים, שלחובתו עומד עברו הפלילי עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים במצטבר ובחופף כך שסה"כ ירצה תקופה של 8 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים (עבירות פשע), 4 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים (עבירות עוון) ופיצויים בסכום של 500 ₪.

ת"פ (ראשל"צ) 12681-05-15 **מדינת ישראל נ' גגולשוילי** (08.02.18) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני כתבי אישום הכוללים עבירות פריצה לרכב (שלוש עבירות), גניבה מרכב (שתי עבירות), החזקת כלי פריצה לרכב (שתי עבירות) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם התפרץ לרכב שחנה בחניון קניון הזהב בראשון לציון, באמצעות שלט חכם המותאם לפתיחת רכבים וגנב מהרכב מכשיר טלפון נייד. על פי כתב האישום השני, בחניון קניון סינמה סיטי בראשון לציון, התפרץ הנאשם לרכב נוסף באמצעות השלט, בכך שפתח את הרכב ונכנס אליו. כאשר הבחין הנאשם בשוטרים שהגיעו למקום השליך את השלט מידו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא התיק העיקרי נע בין מספר חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ל-15 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד ענישה נלווית. באשר לתיק המצורף, קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין חודש מאסר אשר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, ל-12 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד ענישה נלווית. בית המשפט סטה לקולא ממתחם הענישה ובחר להעדיף את השיקול השיקומי, שכן התרשם כי מדובר בנאשם אשר ביצע המיוחס לו על רקע קשייו הרגשיים, מצבו הכלכלי הבעייתי וזאת לצד התמכרות להימורים. לצד זאת, הנאשם עבר הליך טיפולי משמעותי, הפגין רצון לחזור לדרך הישר ולא לשוב ולבצע עבירות. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי עבודות שירות, צו מבחן, מאסר על תנאי, קנס נמוך, ופיצוי למתלוננים.

בהינתן כל המפורט לעיל אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם הוא 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות עד 18 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

תחולת המאסר המותנה:

11. ראשית אדון במחלוקת בין הצדדים באשר לתחולת המאסר המותנה, בן 14 חודשים, התלוי ועומד כנגד הנאשם. בעניין זה, המאשימה הטעימה כי כאשר בגזר דינו של כב' השופט ברסלר-גונן מת"פ 71133-07-17 הוטלו "**14 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים בהתאם לסעיף 52(ג)**

עמוד 8

בחוק העונשין שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע כוונתו של בית המשפט היתה שתקופת התנאי תחל עם שחרורו של הנאשם ממאסר, שכן במסגרת גזר הדין הוטל על הנאשם עונש מאסר. לשיטת המאשימה, ככל וגזר הדין כולל רכיב של מאסר בפועל, תקופת התנאי חלה מיום שחרורו ממאסר, בעוד שכאשר גזר הדין אינו כולל רכיב של מאסר בפועל, והנאשם אינו מרצה עונש מאסר בעת מתן גזר הדין, התנאי יחול מיום מתן גזר הדין. הנאשם שוחרר ממאסר ביום 26.6.18, וביצע את העבירות ביום 21.1.21 וביום 4.2.21, על כן העבירות בוצעו בתוך תקופת התנאי.

מנגד, לשיטת ההגנה, המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם אינו חל. לדברי ב"כ הנאשם, הכלל הוא שהמאסר המותנה חל מיום מתן גזר הדין אלא אם כן בית המשפט הורה אחרת, וכאשר בית המשפט מתכוון להורות אחרת, הוא מציין זאת מפורשות. לעמדת ההגנה, ככל וגזר הדין מעורר ספק בענין זה, הספק הוא לטובת הנאשם. גזר הדין ניתן ביום 7.1.18, ועל כן העבירות שביצע הנאשם ביום 21.1.21 וביום 4.2.21 נעברו לאחר שתמה תקופת התנאי.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בענין זה מצאתי לקבל את עמדת המאשימה, ואנמק. מעיון פשוט ברישא של סעיף 52(ג) לחוק העונשין ובניסוח גזר הדין ניתן היה לחשוב כי תקופת התנאי תחל מיום מתן גזר הדין. סעיף 52(ג) לחוק העונשין קובע כך:

52 (ג). תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר; אולם תקופה שאסיר נמצא בה מחוץ לבית הסוהר בשל שחרורו בערובה מכח סימן ב' בפרק ג' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בשל חופשה מיוחדת או מכח סימן ב1 לפרק ו', יראו אותה כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי שקבע בית המשפט; והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת.

ניתן היה לחשוב כי לפי הוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין, רק במצב בו הנאשם מרצה עונש מאסר **בעת מתן גזר הדין** תחל תקופת התנאי עם שחרורו ממאסר. אולם, לאחר עיון בהלכות שקבע בית המשפט העליון בפרשנות סעיף 52(ג) לחוק העונשין (ראה: רע"פ 8597/20 אשקר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (8.2.2022) (להלן: עניין אשקר), ע"פ 4180/92 מדינת ישראל נ' נעים, פסקה 4 (21.3.1994) (להלן: הלכת נעים)), ורע"פ 7589/97 רחמים נ' מדינת ישראל, נב(2) (651) (1998) (להלן: הלכת רחמים)), נראה כי לא כך הם פני הדברים, וכך סוכמה ההלכה והובהרה ברע"פ 785/22 חאלד דירבאס נ' מדינת ישראל (9.3.22), אשר ניתן לאחורונה:

"סעיף 52(ג) מבטא את הכלל הרחב בדין הפלילי, לפיו נידון מתחיל לרצות את עונשו עם מתן גזר הדין [...]. בהתאם, נקבע כי במקרה בו נגזר עונש של מאסר מותנה, תקופת התנאי שגזר בית המשפט - המכונה תקופת התנאי השיפוטית - מתחילה להימנות עם מתן גזר הדין.

לצד כלל זה, קובע הסעיף חריג לכלל - "ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר בפועל - ביום שחרורו מן המאסר". אף שלכאורה החריג קובע כי תקופת התנאי תחל לאחר שחרורו ממאסר רק אם הנידון נושא "אותו זמן" מאסר - דהיינו בעת מתן גזר הדין, נקבע בע"פ 4180/92 מדינת ישראל נ' נעים, פסקה 4 [פורסם בנבו] (21.3.1994) (להלן: הלכת נעים), כי ההוראה חלה גם כאשר בגזר הדין מושת על הנידון עונש מאסר בפועל לצד עונש מאסר על תנאי, אף כאשר

הוא אינו מצוי במאסר בעת מתן גזר הדין. כך שנידון "הנושא אותו זמן עונש מאסר" הוא גם נאשם שהוטל עליו עונש מאסר [...].

לבסוף, קובעת הסיפא לסעיף 52(ג) לחוק חריג לחריג. [...] ונקבע כי תקופה שאסיר נמצא בה מחוץ לבית הסוהר בשל אחת משלוש האפשרויות - שחרור בערובה; חופשה מיוחדת; או ריצוי מאסר בעבודות שירות - "יראו אותה כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי שקבע בית המשפט". בפסיקה הובהר כי מדובר בתקופת תנאי סטטוטורית, הנפרדת מתקופת התנאי השיפוטית [...]" (רע"פ 8597/20 אשקר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (8.2.2022) (להלן: עניין אשקר),

על כן, בניגוד לקביעות הערכאות קמא, המקרה שלפנינו אינו נופל לגדרי הכלל, אלא לגדרי החריג, משמע - יש להתחיל למנות את תקופת התנאי שהושתה בהליך הראשון "ביום שחרורו מן המאסר".

ברקע להלכה זו עומדת הפרשנות התכליתית לסעיף 52(ג) לחוק העונשין. סעיף זה בא להבטיח את האפקטיביות של המאסר המותנה, ועל כן הוא מוציא מכלל תקופת התנאי את התקופה בה מרצה הנאשם עונש מאסר, שבה ממילא לא תהיה לנידון הזדמנות לעבור עבירות. מסיבה זו אין מקום להבחין בין מצב בו הנדון מרצה עונש מאסר בעת מתן גזר הדין לבין מצב בו הנדון יחל לרצות עונש מאסר, אשר נגזר עליו בגזר הדין יחד עם המאסר המותנה. יצוין, כי חלקו השני של הסעיף בא להבטיח, כי בפרקי הזמן שבהם האסיר, מסיבות שונות, אינו נמצא בין כותלי הכלא, והוא חופשי לבצע עבירות, יחול עליו התנאי, וזו תקופת התנאי הסטטוטורית, אשר תפקידה למלא את החלל אשר עלול להיווצר בתקופת הכליאה, וכך הובאו הדברים בהלכת רחמים:

"כידוע, מטרתו העיקרית של המאסר על תנאי היא הרתעתית. זהו אמצעי ענישה הנותן בידי בית המשפט כלי להרתעה ממשית של הנידון, מבלי להושיב אותו מאחורי סורג ובריח. מובן אפוא כי כאשר המאסר על-תנאי מוחל על תקופה שבה הנאשם מצוי בין כותלי בית הסוהר מאבד המאסר על-תנאי מאופיו המרתיע ואין בו כדי למלא את התכלית שלה נועד. מכאן ניתן להבין את הגיונה של הוראת המחוקק בקובעו ברישא של סעיף 52(ג) כי תקופת התנאי השיפוטית לא תחול על התקופה שבה מרצה הנידון עונש מאסר בפועל".

ובהמשך:

"... תכלית ההסדר שבסעיף 52(ג) לחוק העונשין היא להבטיח ש'תקופת התנאי' תהיה תקופה שבה הנאשם הוא חופשי, שבה ניתן לבחון את 'התמודדותו כאדם חופשי עם המבחנים שנקבעו בהחלטה בדבר מאסר על תנאי'".

בהינתן ההלכה אשר יצאה מבית המשפט העליון, שאיננה משתמעת לשתי פנים, אני קובעת כי תקופת התנאי החלה עם שחרורו של הנאשם ממאסר, וזאת בשל עונש המאסר אשר נגזר עליו יחד עם המאסר המותנה נשוא דיונו זה. הנאשם שוחרר ממאסר ביום 26.6.18, וביצע את העבירות ביום 21.1.21 וביום 4.2.21, על כן העבירות בוצעו בתוך תקופת התנאי, והן מפעילות את התנאי.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם:

12. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שבפניי מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם הודה במיוחס לו וחסך בזמן שיפוטי יקר, נטל אחריות על מעשיו וניכר כי משקיע מאמצים על מנת לחזור למוטב, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן.

עברו הפלילי המכביד של הנאשם עומד לו לרועץ ומהווה נסיבה משמעותית לחומר. רישומו הפלילי כולל הרשעות רבות מאד בעבירות רכוש, אלימות וסמים החל משנת 1993, ועד להרשעה האחרונה במאי 2022.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני בא כוחו, שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות נשוא התיק דנן, ועמדו ברקע לאורח החיים השולי שפיתח, כפי שעולה מגיליון הרישום הפלילי.

לאור הליך השיקום שעבר הנאשם, הכולל גמילה מסמים לתקופה של למעלה משנה, אין מחלוקת שענישה אשר כוללת מאסר מאחורי סורג ובריה תפגע בנאשם, ואף עלולה לסכל את ההליך השיקומי בו מצוי.

מנגד, מדובר בנאשם רצידיביסט, אשר לא הורתע פעם אחר פעם מעונשי המאסר הממושכים אשר הוטלו עליו, ובית המשפט מחויב לשקול שיקולים של הרתעת היחיד ואף הרתעת הרבים, ולתת את הדעת להגנה על שלום הציבור.

חריגה ממתחם העונש ההולם:

13. סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי מקום בו מצא בית המשפט כי "**הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**", רשאי הוא לסטות ממתחם העונש אשר נקבע ולגזור על הנאשם עונש החורג לקולא מאותו מתחם.

14. המקרה שבפנינו הוא מאותם מקרים המחייבים הכרעה, בחירה ב"דרך האמצע" אינה אפשרית. כנגד הנאשם תלויים ועומדים שלושה מאסרים מותנים, הארוך שבהם בן 14 חודשים. על בית המשפט להכריע האם להפעיל את המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם, כאשר משמעות הדבר שליחת הנאשם שוב למאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה ארוכה, ופגיעה בהליך השיקומי אותו החל, ובו עמד בהצלחה בשנה האחרונה. לחלופין, בחירה באפיק השיקומי, שמשמעותו חריגה משמעותית לקולא ממתחם העונש ההולם, והארכת המאסרים המותנים מבלי להטיל ענישה ממשית. דרך ביניים אינה אפשרית במקרה דנן אף לאור הוראות סעיף 56(א) לחוק העונשין, לפיו הארכת תקופת התנאי אפשרית ככל ולא הוטל בשל אותה עבירה עונש מאסר, ומאסר כולל אף מאסר על תנאי, (ראה ע"פ 130/80 מדינת ישראל נ' סלומון קורדובה)

15. מצאתי כי יש מקום להשית על הנאשם עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר קבעתי, וזאת לאחר שנתתי דעתי להליך השיקומי שבעיצומו מצוי הנאשם. במסגרת זו, הענקתי משקל ניכר להתרשמותו של שירות המבחן, ואף לדברי הנאשם בבית המשפט. לראשונה בחייו, הנאשם מגויס ומחויב לתהליך שינוי מעמיק בחייו, וזאת יחד עם הליך הגמילה המשמעותי, בו מחזיק בשנה האחרונה. כמו כן, נתתי דעתי להעדר האפקטיביות של הענישה המרתיעה אשר הוטלה על הנאשם במהלך חייו. אין מחלוקת כי הענישה המוחשית אשר הוטלה עליו במשך השנים לא הצליחה ליצור אצל הנאשם אפקט הרתעתי ולהוציאו ממעגל הפשע. בעניין זה, נחה דעתי מדברי הסניגור המלומד. חובתנו כחברה לחפש חלופה עונשית אחרת אשר תרחיק את הנאשם מעולם הפשע, ותגן על שלום הציבור לטווח הארוך.

16. מצאתי, אם כן, לאמץ את המלצות שירות המבחן. אני סבורה כי הנאשם השתקם וממשיך בהליך שיקומו, באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם וקביעת עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.

בשולי הדברים אעיר, כי התקשיתי להבין את עמדתה העונשית של המאשימה בתיק דנן. בעניינו של הנאשם בת"פ 34526-01-19 אשר צורף לת"פ 9430-05-20 בבית משפט השלום ברמלה, והסתיים אך לאחרונה, עתרה המאשימה לאמץ את המלצות שירות המבחן. מפרוטוקול הדיון ביום 10.5.22 עולה, כי המאשימה הסכימה להמלצות התסקיר:

"אנו נסכים להמלצות התסקיר, ולהטיל על הנאשם הארכת מע"ת...וצו מבחן של שנה וחצי וצו של"צ בן 150 שעות כפי האמור בתסקיר...פעם ראשונה שהנאשם נקי מסמים ועורך שינוי. לפיכך נבקש מבימ"ש לאמץ את ההסכמות" (ת/5 - עמוד 22, שורה 11-13).

יודגש כי מדובר על גזר דין אשר ניתן לפני כחודשיים, והתסקירים שהוגשו לבית משפט השלום ברמלה נערכו במקביל לתסקירים שהוגשו לבית משפט זה ומתארים הליך שיקומי זהה אותו עבר הנאשם. מדינת ישראל אינה יכולה לדבר בשתי קולות, בבחינת **"תרי קלי לא משתמע"** (תלמוד בבלי, מסכת ראש השנה, דף כ"ז עמוד א). מצופה מהמאשימה שתציג עמדה אחידה, ואם לא כן תנמק את עמדתה, ותאבחן בין שני ההליכים. כפי שצויין לעיל, הדבר לא נעשה.

בנוסף להמלצות שירות המבחן מצאתי להשית על הנאשם עיצום כספי, בדמות פיצוי לנפגעי העבירה. מעשיו של הנאשם מחייבים פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזק שנגרם לנפגע העבירה. אחת התכליות של רכיב הפיצוי הוא **"יסוד של היטהרות לעבריין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו"** (ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ואח'). הפיצוי הינו עונש חינוכי משלים, שיש בו כדי להמחיש לנאשם את מחיר מעשיו, ויסייע לו להפנים את אחריותו לנזקים שגרם. עם זאת, על מנת שלא לסכל את ההליך השיקומי בו מצוי הנאשם, הפיצוי יהיה מתון ויחולק לתשלומים.

כמו כן, ובהתאם לעתירת המאשימה, אין מנוס מהפעלת ההתחייבות הכספית בסך 4,000 ₪, וזאת לאור הוראות סעיף 76 לחוק העונשין, כפי שפורש בפסיקה.

סוף דבר:

17. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. המאסרים המותנים מת"פ 70787-07-18, האחד, בן 6 חודשים, והשני, בן 3 חודשים, יוארכו בשנתיים נוספות מתום תקופת התנאי.
- ב. מאסר מותנה בן 14 חודשים מת"פ 71133-07-17 יוארך בשנתיים נוספות מתום תקופת התנאי.
- ג. הנאשם ישלם פיצוי בסך 1000 ₪ למתלונן, ע"ת מספר 1. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 1.9.22 ובמשך כל 1 לחודש שלאחריו.
- ד. ישלם פיצוי בסך 1000 ₪ למתלונן, ע"ת מספר 3. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 1.9.22 ובמשך כל 01 לחודש שלאחריו.
- ה. הנאשם יתחייב התחייבות כספית בסך 2000 ₪ שלא לעבור את העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.
- ו. אני מורה על הפעלת ההתחייבות הכספית שהתחייב הנאשם בת"פ 71133-07-17 בסך 4000 ₪. הנאשם יפרע את ההתחייבות, ב-40 תשלומים שווים ורצופים, בסך 100 ₪ כל תשלום, החל מיום 1.6.24, ובכל 1 לחודש שלאחריו.
- ז. בחופף לצו המבחן למשך 18 חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 34526-01-19 יחד עם ת"פ 9430-05-20, ניתן בזאת צו מבחן בפיקוח שירות המבחן למשך שנתיים מהיום.

הובהרה לנאשם חובת שיתוף הפעולה עם שירות המבחן. הובהר לנאשם, כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן או יעבור עבירה נוספת בתקופת המבחן, ניתן יהיה להפקיע את הצו ולגזור עונשו מחדש.

את הפיצוי ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, במעמד הצדדים.